

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 217

гр. Враца, 11.05.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка П. П.
Камелия Пл. Колева

като разгледа докладваното от Камелия Пл. Колева Въззивно частно
гражданско дело № 20221400500108 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 и следващите Гражданския процесуален кодекс
/ГПК/.

Образувано е по частна жалба на Р. Г. Б.-К., ЕГН *****, с адрес гр. ***, чрез адв.
В. Ч., срещу определение № 159/23.02.2022 г., постановено по гр. д. № 191/2022 г. по описа
на Районен съд - Мездра, с което на основание чл. 17 от Регламент ЕО/2201/03 на Съвета е
прогласена липсата на международна компетентност на българския съд – Районен съд –
Мездра, за разглеждане и произнасяне по иска, с който е сезиран – за възстановяване на
родителски права на ищцата Р.Б. по отношение на малолетното дете П. П. П.,
производството по образуваното гражданско дело е прекратено и е указано, че
компетентният съд, който следва да разгледа и реши спора е съответният съд на
компетентната държава членка на ЕС – в случая Федерална Република Германия.

В жалба се твърди, че обжалваното определение е неправилно и незаконосъобразно.
Съображенията на жалбоподателя да счита съдебния акт за порочен са, че съдът не е
обсъдил, че обичайното местопребиваване на детето е Република България, гр. Роман, а не
Федерална Република Германия. В жалбата се изведено тълкуване на понятието „обичайно
местопребиваване“ според практиката на СЕС по дела C-523/07 и C-497/2010, като
пребиваване, съответстващо на мястото, което изразява определена интеграция на детето в
социалната и семейната среда. За определянето му се посочва, че следва да бъдат съобразени
продължителността, редовността, условията и причините за престоя на територията на
държава членка, както и причините за преместване на семейството в тази държава,
гражданството на детето, мястото и условията за обучение в училище, както и семейните и
социалните отношения, поддържани от детето в посочената държава. Според жалбоподателя

от приложените доказателства се установявало, че от месец август 2016 г. детето П. пребивава в Република България, а от месец декември 2017 г. до момента е настанено в КСУДУ ЦНСТДБУ 1 гр. Роман. Посочва се, че действително пред СГС е било образувано дело за връщане на детето П. във Федерална Република Германия, но от постановяването на това решение са изминали повече от четири години и не са били предприети действия за връщане на детето. Твърди се, че детето П. е ученичка в гр. Роман, успешно се е адаптирало в средата, в която живее, както и в общността в институцията, поради което мястото, което отразява определена интеграция на детето в социална и семейна среда е гр. Роман. Затова жалбоподателят счита, че обичайното местопребиваване на детето е в Република България, гр. Роман, което според него обуславя подведомствеността на делото на български съд – в случая Районен съд – Мездра.

При тези доводи се иска обжалваното определение да бъде отменено и делото да бъде върнато на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази данните по делото и изложените от районния съд мотиви относно подсъдността на делото, намира следното:

Районният съд в гр. Мездра е бил сезиран с искова молба с вх. № 676/17.02.2022 г., уточнена с молба с вх. № 748/22.02.2022г., от Р. Г. Б.-К. от гр. Мездра срещу детето П. П. П., представлявано от настойника И. С. – директор на КСУДС ЦНСТДМ без увреждания 1 – гр. Роман, искане да й бъдат възстановени родителските права над малолетното й дете П. П. П., родена на 16.03.2013 г. в гр. Есен, Германия, поради отпадане на основанията за лишаването й от такива права.

В обстоятелствената част на исковата молба ищцата е посочила, че е майка на детето П. П., родено на 16.02.2013 г. в гр. Есен, а негов баща е П. И. П.. С решение на Районен съд гр. Есен, постановено на 20.02.2015 г., признато в Република България на основание чл. 21 от Регламент ЕО/2201/2003, тя и бащата на детето били лишени от родителски права с основаниято, че нямат необходимия родителски капацитет и са negliжирали неговото възпитание, като им бил определен режим на лични отношения с детето един път на шест месеца. За настойник на детето била назначена Служба за деца и юноши в гр. Есен и същото било настанено в приемно семейство. На 13.05.2015 г. бащата взел детето и го отвел в България. Със заповед на ДСП-Благоевград и след това с решение на Районен съд – Мездра детето било настанено в КСУДС ЦНСТДМ без увреждания 1 – гр. Роман и за негов настойник бил определен И. С. – директор на центъра. Изложени са твърдения, че от момента на лишаването на родителите и в частност на майката, е изминал дълъг период от време, през който е отпаднало основаниято за лишаването и от тези права. Основанието било отпаднало, защото майката постоянно се интересувала от детето, обаждала се в центъра, където то било настанено, през два дни, за да я чуе, но след забележка на служителите, че звъни често, започнала да се обажда на 2-3 седмици. Твърди се, че всеки разговор с дете бил емоционален, детето й разказвало с подробности какво прави, какво яде, как се чувства и повтаряло, че иска да бъде с нея. Посочва се, че майката се е установила трайно в Германия, от много години живее и работи там и получавала доходи на месец от

около 1500 евро, имала голямо жилище, в което имало обособена самостоятелна стая за детето и всички необходими условия за отглеждането му, а също така там имала помощ и подкрепа, включително за отглеждането му, от нейните майка, брат и снаха. Заявява се, че майката не е посещавала детето в гр. Роман, тъй като работи на постоянна работа в Германия и нямало как да отсъства от нея. Посочва се, че пречка за посещенията ѝ на детето била и забраната за напускане на страната по време на пандемията, но въпреки това е поддържала постоянен контакт с детето по телефон, а също била изпращала колетти с дрехи, играчки и лакомства. Релевира се, че тази година – на 14.02.2022 г., се прибрала в България за рождения ѝ ден, за да я види и през цялото време на срещата им детето не спирало да я прегръща и целува и да ѝ повтаря колкото ѝ липсва и колко я обича. С оглед на това майката счита, че разполага с нужния родителски капацитет, за да може да отглежда и възпитава детето си, което да стане един стойностен и добър човек, а самото то с оглед възрастта му, имало и нужда от нея. Твърди се, че майката е подала молба за възстановяване на родителските права и в гр. Есен, Германия.

При тези доводи е поискано да ѝ бъдат възстановени родителските права върху детето поради отпадане на основанието за лишаването ѝ от тях.

Към исковата молба са представени удостоверение за раждане на П. П. П., от което е видно, че детето е родено на 16.02.2013 г. в гр. Есен, Германия, с майка Р. Г. Б. и баща П. И. П.. Представено е и съдебно решение № 5518 от 25.07.2017 г., постановено по гр.д. № 3099/2017 г. по описа на Софийски градски съд, влязло в сила на 25.08.2017 г., с което по молба на Служба за деца и юноши гр. Есен, Германия, определен за настойник на детето с немско съдебно решение, и на основание чл. 3 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечане на деца е разпоредено връщане на детето П. П. П. в държавата по обичайното ѝ местопребиваване – Федерална Република Германия, и предаването ѝ на Служба за деца и юноши на гр. Есен, Германия, от С. Н. И. и М. Д. З., двамата с адрес гр. ***.

При извършена служебна проверка по реда на чл. 140 ГПК относно редовността на исковата молба и допустимостта на предявения иск, районният съд е констатирал, че производството е недопустимо на основание чл. 17 във връзка с чл. 8 от Регламент ЕО/2201/2003 поради липса на международна компетентност /в смисъл международна подведомственост/ на българския съд – в частност Районен съд – Мездра, сезиран с иска по чл. 135, ал. 2 във връзка с чл. 122 СК за възстановяване на родителските права на майката върху детето, поради което с обжалваното определение е прекратил производството по делото и е указал компетентния според него съд да разгледа иска. За да постанови този резултат, районният съд е приел от фактическа страна, че от изложените в исковата молба обстоятелства е изводима търсената защита, а от доказателствата по делото /приложеното решение на СГС/ е ясен международният елемент – обичайното местопребиваване на детето във Федерална Република Германия, включително и към момента, който бил известен служебно и заради постановеното от Районен съд – Мездра решение по гр.д. № 144/2018 г. по описа на същия съд с правно основание чл. 28 ЗЗДет. Изяснявайки основанието за

прилагане на правото на ЕС, съотв. наличието на трансграничен елемент, понятието обичайно местопребиваване и вземайки предвид установената фактическа обстановка от доказателствата по делото, решаващият състав е обосновал от правна страна крайния си извод с мотивите, че по арг. на чл. 9 и чл. 10 във връзка с чл. 8 от Регламент ЕО/2201/2003 не може да бъде обоснована компетентността на българския съд, защото детето не е правомерно преместено от една в друга държава члена, поради което не може да се приеме, че обичайното му местопребиваване е в Република България. Крайният извод решаващият състав е мотивирал и с позоваване на чл. 16 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение, според който след получаване на съобщението за незаконно прехвърляне или задържане на детето по смисъла на чл. 3, съдебните или административните органи на договарящата държава, в която детето е било прехвърлено или е било задържано, не разглеждат по същество правото на упражняване на родителските права, освен ако се установи, че детето не следва да бъде върнато по силата на тази конвенция, или че не е подадена молба в разумен срок след получаване на съобщението и на чл. 10 от Конвенцията, който провъзгласява принципа на запазване компетентността на съдията в държавата, в която детето е пребивавало постоянно преди неговото отвлечение. В допълнение, районният съд се е мотивирал и с текста на чл. 85 КМЧП, според който отношенията между родителите и детето се уреждат от правото на държавата, в която е тяхното обичайно местопребиваване, а ако нямат такова – от правото на държавата, където е обичайното местопребиваване на детето. При тези мотиви решаващият състав е постановил обжалвания съдебен акт за прекратяване на производството по образуваното пред него гражданско дело.

Въззивният съд с определение № 166 от 05.04.2022 г., постановено по настоящото дело, е оставил без движение частната жалба и е указал на жалбоподателката Р. Г. Б.-К. да уточни кога, как, с какъв предмет и кой съд е сезирала в гр. Есен, Федерална Република Германия, като представи и доказателства за сезирането, ако има такова, както и за движението на производството пред този съд, ако такова е образувано. Със същия съдебен акт Комплекс за социални услуги за деца с увреждания гр. Роман, с адрес гр. ***, представлявано от директора Р. Г. Д. е задължено да представи информация за обстоятелството настанено ли е детето П. П. П. в този център, от кога и на какво основание.

В изпълнение на дадените указания по делото е постъпила молба с вх. № 2504/27.04.2022 г. от адв. В. Ч. като пълномощник на Р. Г. Б.-К., с която се прави уточнение, че към момента все още не е сезиран съд в друга държава-членка за решаването на идентичен с настоящия иск.

Постъпило е и писмо от директора на КСУДС-Роман, в което се уточнява, че детето П. П. е настанено в ЦНСТДБУ-1 към КСУДС-Роман, като в очакване да бъде разпоредено и извършено предаване на детето, екипът на центъра полага необходимите грижи. Към писмото са приложени копия на съдебни решения, въз основа на които детето е настанено в този център; копие на заповеди на директора на ДСП гр. Мездра за настаняване на детето; копие на международен паспорт.

Врачанският окръжен съд, като провери законосъобразността на обжалвания съдебен акт, представените доказателства и становището на страната, намери за установено от правна страна следното:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок /дата на пощенско клеймо на жалбата 04.03.2022 г., а обжалваното определение е връчено на 25.02.2022г./, от легитимирана страна и е насочена срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване. Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

Правилата, съобразно които се определя местната компетентност на органа при разглеждането и решаването на предявен иск като настоящия се съдържат в Регламент ЕО/2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 /наричан по-долу регламент/а/. Съюзното право е приложимо в случая, защото е налице трансграничен елемент, изразяващ се в обстоятелството, че майката на детето – ищцата българска гражданка Р.Г., упражнява една от свободите на движение предвидени в Договорите /в частност чл. 45 и сл. ДФЕС/, работейки и пребивавайки трайно в държава членка на ЕС - Федерална република Германия.

Цитираният и приложим регламент предвижда основанията за определяне на компетентността на съда или правораздавателния орган, независимо от характера им, по граждански дела, отнасящи се до развод, законна раздяла или обявяването на нищожността на брака; определяне, упражняване, делегиране, ограничаване или лишаване от родителската отговорност. Настоящият казус попада в приложното поле на регламента, защото предявеният иск касае възстановяване на родителски права по смисъла на чл. 1, пар. 1, буква „б“ от регламента. В зависимост от вида на иска, подробно са уредени правилата за определяне на компетентния съд, които в случая се съдържат в раздел II, чл. 8-15 от регламента. Общото правило е, че съдилищата на държава-членка са компетентни по делата, свързани с родителската отговорност за детето, ако детето има обичайно местопребиваване в тази държава-членка по времето, когато съдът е сезиран. Общото правило се прилага при спазване на условията в чл. 9, 10 и 12 от регламента, отнасящи се съответно до запазването на компетентността на съда на държавата членка по предишното обичайно местопребиваване на детето, до компетентността в случай на отвлечане на дете и до пророгацията на компетентност.

Понятието "обичайно местопребиваване" е разяснено еднозначно в множество решения на СЕС, сред които цитираното от жалбоподателка решение от 22.12.2010 г. на СЕС по д. С-497/10. Според последното понятието за "обичайно пребиваване" по смисъла на чл. 8, § 1 от регламента трябва да се тълкува в смисъл, че това пребиваване съответства на мястото, което изразява определена интеграция на детето в социалната и семейната среда, като следва да се вземат предвид продължителността, редовността, условията и причините за престоя на територията на държавата-членка, както и причините за преместването на семейството в тази държава, гражданството на детето, мястото и условията за обучение в училище, лингвистичните познания, както и семейните и социални отношения, поддържани

от детето в посочената държава. Разяснено е още, че обичайното пребиваване на едно дете според чл. 8 от Регламента се намира на мястото, където е центърът на неговите интереси, както и че престоят на детето в определена държава не трябва да бъде непрекъснат, за да се приеме, че там е неговото обичайно местопребиваване. Тези разяснения са възприети и в трайната практика на ВКС, обективизирана в множество съдебни актове, израз на която са определение № 225 от 16.06.2020 г. по ч. гр. д. № 1250/2020 г., III г. о. и определение № 176 от 26.04.2021 г. по ч. гр. д. № 433/2021 г., III г. о.

Изясняването на понятието „обичайно местопребиваване“ и съобразяване на изявлението на ищцата по делото /че детето пребивава в гр. Роман от 2016 г. насам, въпреки постановения съдебен акт за връщането му във Федерална република Германия/, дават основание на въззивния съд да се приеме, че детето действително има обичайно местопребиваване в Република България. То е настанено за продължителен период от време в КСУДС гр. Роман, където съобразно дългогодишния си престой, възрастта си, българското си гражданство, липсата на родителска грижа, е нормално да установи трайна социална среда.

По отношение приложението на чл. 9, 10 и 12 от регламента:

Както бе отбелязано по-горе, правилото на чл. 8, § 1 от регламента обаче не е абсолютно. Съгласно § 2 от същата разпоредба, то се прилага при спазване условията на чл. 9, чл. 10 и чл. 12 от регламента. Посочените текстове касаят изключения от общото правило за компетентност. Затова при изпълнение на задължението си по чл. 17 от регламента за извършване на служебна проверка за компетентност съдът следва да провери не само това дали е компетентен по силата на чл. 8, § 1 от регламента, но и това дали неговата компетентност не се дерогира или обуславя от някое от изключенията, посочени в § 2 на чл. 8 от регламента. В случай, че при извършената проверка той констатира, че не е компетентен по смисъла на чл. 8, § 1, следва да се извърши проверка дали неговата компетентност не е възникнала по силата на чл. 9, чл. 10 или чл. 12 от регламента. Приемането на обратното би обезсмислило установените в чл. 9, чл. 10 и чл. 12 от регламента изключения, тъй като би направило невъзможно тяхното прилагане. Затова правилото на чл. 8, § 2 от регламента следва да се разбира в смисъл, че предвидените в неговия текст три изключения, пророгиращи общата компетентност на съда по чл. 8, § 1, са с предимство пред правилото, установяващо общата компетентност на съдилищата за разглеждане на спора за родителска компетентност. Предвид на това, ако е налице някое от тези изключения, именно съдът, за който те се отнасят, е компетентен да разгледа спора, а не съда по чл. 8, § 1 от регламента.

Разпоредбата на чл. 9 от регламента се отнася до случаите на правомерно отвеждане на дете от една държава членка в друга, каквато хипотеза по делото не е налице, поради което не следва да бъдат обсъждани предпоставките ѝ.

Текста на чл. 10 от регламента по общо правило предоставя компетентност на съдилищата на държавата членка в случаите на неправомерно отвеждане на деца на онзи съд на държава членка, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено

преди отвеждането му. По принцип тази компетентност се запазва и се прехвърля само ако детето придобие обичайно местопребиваване в друга държава членка и освен това ако е изпълнено и едно от алтернативните условия по член 10. Целта на регламента е да се предотврати отвлечането на деца от една държава членка в друга, а в случай на отвлечане — да се осигури незабавното връщане на детето /Решение по дело Rinau, C-195/08 PPU, точка 52/. Оттук следва, че по принцип неправомерното отвлечане на дете не би трябвало да води до прехвърляне на компетентността от съдилищата на държавата членка, в която детето е имало обичайното си местопребиваване непосредствено преди отвеждането си, на съдилищата на държавата членка, в която е отведено, дори в хипотезата, че след отвлечането детето придобие обичайно местопребиваване в нея. Вследствие на това условията, предвидени в член 10, букви а) и б) от Регламент № 2201/2003, следва да се тълкуват ограничително /C-211/10 PPU, C-85/18/. Изследвайки наличието на предпоставките по тези текст, окръжният съд счита, че компетентността на съд на държава членка, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено преди отвеждането му, е запазена. Направеният извод се основава на представеното по делото решение № 5518 от 25.07.2017 г., постановено по гр.д. № 3099/2017 г. по описа на Софийски градски съд, влязло в сила на 25.08.2017 г., с което по молба на Служба за деца и юноши гр. Есен, Германия, определен за настойник на детето с немско съдебно решение, и на основание чл. 3 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечане на деца е разпоредено връщане на детето П. П. П. в държавата по обичайното ѝ местопребиваване — Федерална република Германия, и предаването ѝ на Служба за деца и юноши на гр. Есен, Германия, от С. Н. И. и М. Д. З., двамата с адрес гр. ***. С решението се доказва знанието на институцията, която е имала право на упражняване на родителски права и инициативността ѝ срещу отвеждане на детето, с които обстоятелство се оборват предпоставките по чл. 10, ал. 1 от регламента. Казано по друг начин, установяването на знанието и инициативността на настойника на детето към датата на отвлечането му, обуславят запазване на компетентността на държавата-членка, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено преди отвеждането му, която е Федерална република Германия.

В случаи като настоящия и съгласно цитираната уредба, се съблюдава и цели защита интереса на детето по мястото, където то има обичайно местопребиваване, за да може да се гарантира неговото изслушване в зависимост от неговата възраст. Освен това текста на чл. 10 от Регламента ясно визира по отрицателен начин предпоставките, които запазват компетентността на съда в държавата-членка, където детето е имало обичайно местопребиваване преди неправомерното му отвеждане. Внимателният им прочит и анализ не дава основание да се приеме, че постановено по реда на чл. 3 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечане на деца, но неизпълнено решение, с което е разпоредено връщане на детето, дерогират тези условия, ерго обуславят компетентността на друг съд — в случая българския, да разгледа делото. Въпросът дали постановено, но неизпълнено решение по чл. 3 от Хагската конвенция за гражданските

аспекти на международното отвличане на деца, с което е разпоредено връщане на детето, прави неприложим чл. 10 от Регламента, не е бил предмет на тълкуване и произнасяне пред СЕС. Като се има предвид обаче целта на регламента – защита от първостепенно значение на интересите на децата при упражняването на родителските права, гарантиране на международноправна защита на децата от вредните последици на неправомерното им отвеждане или задържане, установяване на процедури, осигуряващи тяхното незабавно връщане в държавата на обичайното им местопребиваване, а също така и гарантиране защита на правото на лични отношения, според настоящия съдебен състав не може да се тълкуват разширително условията по чл. 10 от регламента в случаи като настоящия. Казано по друг начин, неправомерното отвличане на дете не би трябвало да води до прехвърляне на компетентността от съдилищата на държавата членка, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено преди отвеждането си, на съдилищата на държавата членка, в която е отведено, дори в хипотезата, че след отвличането детето придобие обичайно местопребиваване в нея. Изложеното разбиране би могло да бъде подкрепено от тълкуването на чл. 20 от Регламента, дадено от СЕС в Решение на Съда от 23 декември 2009 г. по дело С-403/09, според което при неправомерно местене, респ. задържане на дете, член 20 от Регламента не би могъл да се тълкува по начин, който да го превърне в инструмент, обслужващ родителя, отвел или задържал неправомерно детето, за да се продължи създаденото от противоправното му поведение фактическо положение или да се узаконят последиците от това поведение.

Наличието на пречка по чл. 10 от Регламента, според настоящия съдебен състав, прави ненужно изследването на предпоставките по чл. 12 от Регламента. Въпроса дали следва да се изследва наличието предпоставките на следващите текстове от Регламента, обуславящи специална компетентност, когато са налице пречки по предходен текст, както е в настоящия случай, отново не е намерил разрешение в практиката на СЕС и/или ВКС. Изводеният по този въпрос отговор според въззивния съд следва ясно както от условията на нормата по чл. 10 от регламента и се обуславя от изложените по-горе мотиви за стриктното му тълкуване и невъзможността да бъде прехвърлена компетентност на друг съд в държавата-членка по обичайно местопребиваване на детето след неговото неправомерно отвеждане. По тази причина дори производството пред районния съд да е приключило още на фаза депозиране на искова молба, без да бъдат връчени книгата по нея, не е налице съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на акта и връщането му на първоинстанционния съд за размяна на книга, следствие на което да бъдат изследвани предпоставките по чл. 12 от Регламента.

В подкрепа на направените заключения за тълкуване на чл. 10 от Регламента е и разпоредбата на чл. 16 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвличане на деца. Цитираният текст предвижда, че след получаване на съобщението за незаконно прехвърляне или задържане на детето по смисъла на чл. 3, съдебните или административните органи на договарящата държава, в която детето е било прехвърлено или в която е било задържано, не разглеждат по същество правото на упражняване на

родителските права, освен ако се установи, че детето не следва да бъде върнато по силата на тази конвенция или че не е подадена молба в разумен срок след получаване на съобщението. Видно от съдържанието му в него са уредени подобни на предпоставките, предвидени по Регламента, изследването на които не променя направения вече извод, щом като има постановено и влязло в сила решение по чл. 3 от Конвенцията.

По делото не може да бъде приложена и дадената по реда на чл. 15 от Регламента възможност. Съображение 13 от Регламента допуска в интерес на детето, по силата на изключение и при спазването на определени условия, посочени в чл. 15 от него, на съда, който е компетентен, да може да прехвърли делото на съда на друга държава-членка, ако този съд е по-подходящ да разгледа делото. В настоящия случай обаче друг съд на държава-членка е не е сезиран със същото искане, за да може да бъде упражнена тази възможност.

В обобщение, необходимостта да бъдат спазени прогласените в цитираните актове принципи налага извод, че българският съд не е компетентен да се произнесе по исковата молба на Р. Г. Б.-К. от гр. Мездра срещу детето П. П. П., представлявано от настойника И. С. – директор на КСУДС ЦНСТДМ без увреждания 1 – гр. Роман, с искане да й бъдат възстановени родителските права над малолетното ѝ дете П. П. П., родена на 16.03.2013 г. в гр. Есен, Германия, поради отпадане на основанията за лишаването ѝ от такива права.

В заключение, след цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, настоящият съдебен състав не намира основание за неговата отмяна, поради което и след съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл. 278 във вр. с чл. 121 ГПК, Окръжен съд - Враца, в настоящия съдебен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 159/23.02.2022 г., постановено по гр. д. № 191/2022 г. по описа на Районен съд – Мездра.

Определението подлежи на обжалване с касационна частна жалба пред Върховния касационен съд на Република България по правилата на чл. 274, ал. 3 във връзка с чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК в едноседмичен срок от връчването му на страната.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____